

[Inger Gautier Schmit.]

ikke alene paa Interesse, men navnlig paa Kundskaber om og Indsigt i alt det, der angaar Kristendommen, dens Historie og alle de store Skikkelser inden for Kirkehistorien — vise en ganske urimelig Uvidenhed, og dette saa meget mere, som de samme Elever, naar det drejer sig om græsk Mytologi eller anden Gudelære, kan have stor Indsigt og Kundskab. Jeg forstaaer godt en Faders Forbavselse, da han for nogen Tid siden kom paa Museum med sin Søn, der var Gymnasiast. De to Herrer kom først ind i en Sal, hvor der var Billeder med Motiver fra Mytologien, og her viste den unge Mand en overordentlig stor Sagkundskab. De kom derefter ind i en Sal, hvor der var Motiver fra Kristendommens Lære, og her viste den unge Mand sig at være fuldstændig blank og ukyndig. Dette er selvfølgelig ganske urigtigt og bør ændres. Kommissionen er da ogsaa enstemmigt af den Opfattelse, at Religion igen bør indføres som et Læsefag i Gymnasiet, et Fag, hvori der skal finde Kundskabsmeddelelse Sted og aflægges skriftlig Eksamen, fordi man ser, at Religionen har en saa kulturelt højnende og moralsk opbyggende Indflydelse paa Eleverne, at de slet ikke bør gaa gennem Gymnasiet uden at have modtaget denne Undervisning. Nu har der jo været meget stor Diskussion i den senere Tid i Anledning af det Udgangspunkt, man har taget for denne Undervisning, idet der jo staaer, at Formaalet er at oplyse og belære, medens en direkte Opbyggelse ikke skal finde Sted, og heri adskiller denne Formaaalsparagraf sig jo fra Cirkulæret for Børneskolen, hvori der staaer, at man skal udvikle Børnenes religiøse Følelse, og at Hovedsagen er den personlige Paavirkning.

Man er oven i Købet i denne Betænkning gaaet saa vidt, at man udtaler, at der ikke skal finde nogen direkte Opbyggelse Sted, og at Indholdet af Undervisningen maa være uden opbyggelig Tendens. Dette kunde synes at være ganske i Strid med Cirkulæret for Børneskolen, og dog er det de samme Børn, de samme døbte Børn, der her er Tale om. Men Betænkningen synes mig i sig selv at være inkonsekvent paa dette Omraade, thi samtidig med, at man altsaa understreger, at Undervisningen skal gives „uden opbyggelig Tendens“, udtaler man, at der maa være Plads for Lærerens Personlighed og religiøse Opfattelse, og at man anser det som en Selvfølge, at Religionsundervisningen i Statens Skoler gives paa den danske Folkekirkes Grund.

Ligeledes finder man det fuldt ud stemmende med Forholdenes Natur og Forudsætninger, at denne Undervisning betros en Lærer, som maa være i Forstaaelse med og have Ærbødighed over for Kristendommen. Altsaa, samtidig med at understrege, at Undervisningen maa være uden opbyggelig Tendens, siger Betænkningen dog, at de Lærere, som skal give denne Undervisning, maa staa paa Folkekirkes Grund og have Ærbødighed over for Kristendommen. Det synes mig, som om man har haft vanskeligt ved at finde den rette Udtryksform. Paa den ene Side vil man ikke have, at Undervisningen maa være opbyggelig, og paa den anden Side kræver man alligevel, at Læreren skal staa paa Kristendommens Grund og have Ærbødighed for Folkekirken. Det er selvsagt, at disse to Ting ikke kan opretholdes samtidig, thi en Lærer, der staaer paa Kristendommens Grund og har Ærbødighed for Folkekirken, og som gaar op i dette Fag, kan ikke undlade at lade sin Personlighed virke ved Undervisningen, allermindst i et Fag som Religion.

Jeg maa derfor mene, at man maa kunne finde en Form, hvorefter Formaalet bliver udtrykt paa en saadan Maade, at Paragraffen kommer i bedre Overensstemmelse med sig selv, og saaledes at Undervisningen i Gymnasierne bliver i bedre Kontinuitet med Folkeskolens Undervisning, selv om jeg er af den Opfattelse, at man over for de større Elever i langt højere Grad skal lægge Vægt paa det kundskabsmæssige. Ved den Diskussion, som har fundet Sted, har Borgmester Kaper udtalt bl. a., at man ikke kunde opretholde Udtalelsen „uden opbyggelig Tendens“ paa Grund af Grundlovens § 3, der jo siger, at den evangelisk-lutherske Kirke er den danske Folkekirke og opretholdes som saadan af Staten. Heroverfor har Skoleinspektøren for Gymnasieskolerne, Højberg Christensen, udtalt, at dette kunde ikke hævdes af Borgmesteren, at dette var en juridisk Spidsfindighed; men jeg maa absolut hævde, at dette ikke er en juridisk Spidsfindighed, thi Grundlovens § 3, som tilsikrer Kirken Støtte som evangelisk-luthersk, tager aldeles ikke alene Sigte paa en økonomisk Støtte til Kirken, den tager tillige i høj Grad Sigte paa at støtte Kirken netop som evangelisk-luthersk, og derfor bør det altid være Statens Pligt og derfor ogsaa baade Statsskolens og de kommunale Gymnasiers Pligt og de private Gymnasiers Pligt i hele Undervisningsformen at bidrage til at støtte Kristendommen, saadan som den er her i Landet efter